

In de zaak 13-63:

Regering van de Italiaanse Republiek,

vertegenwoordigd door prof. R. Monaco, hoofd van de juridische dienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, als gemachtigde,

bijgestaan door P. Peronaci, Sostituto Avvocato Generale dello Stato,

ten deze domicilie gekozen hebbende bij de Ambassade van de Italiaanse Republiek te Luxemburg,

Verzoekster

tegen

Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

vertegenwoordigd door A. Sciolla-Lagrange, juridisch adviseur van de Europese uitvoerende organen, als gemachtigde,

ten deze domicilie gekozen hebbende bij H. Manzanarès, secretaris van de juridische dienst van de Europese uitvoerende organen, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van 17 januari 1963 (Publikatieblad van 13 februari 1963, blz. 268 e.v.), waarbij de Franse Regering is gemachtigd op grond van artikel 226 van het Verdrag vrijwaringsmaatregelen te nemen tegen de invoer van elektrische huishoudkoelkasten en van bepaalde onderdelen uit Italië;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President*,
L. Delvaux en R. Lecourt, *Kamerpresidenten*,
Ch. L. Hammes, R. Rossi, A. Trabucchi, W. Strauss (*Rechter-
Rapporteur*), *Rechters*,
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

A R R E S T

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

1. Tot het jaar 1961 was de invoer van ijskasten in Frankrijk onderworpen aan een vergunning. De vrijmaking van het ruilverkeer **binnen de Gemeenschap** had tot gevolg, dat grote aantallen ijskasten uit Italië in Frankrijk werden ingevoerd. Tussen 1961 en 1962 is de invoer verveelvoudigd.

Op 19 december 1962 diende de Franse Regering bij de Commissie een verzoek in tot vaststelling van vrijwaringsmaatregelen op grond van artikel 226 van het E.E.G.-Verdrag.

2. Bij de bestreden beschikking van 17 januari 1963 (Publikatieblad van 13 februari 1963, blz. 268 e.v.) wees de Commissie het verzoek toe en machtigde zij de Franse Republiek, een speciale

heffing te leggen op de invoer uit Italië van elektrische huishoudkoelkasten, motorcompressor-aggregaten in gesloten huis voor elektrische huishoudkoelkasten en andere onderdelen, „tenzij de Italiaanse Republiek die belasting bij de uitvoer heft”. Voor de heffing zijn verschillende degressieve termijnen vastgesteld; het tarief varieert naar gelang van de afzonderlijke produkten; de vrijwaringsmaatregelen lopen tot 31 juli 1963.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert, dat het den Hove behage:

„de bestreden beschikking te vernietigen, kosten rechtens”;

dat *verweerster* concludeert, dat het den Hove behage:

„de vordering van verzoekster te verwerpen; verzoekster in de kosten te veroordelen”.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

1. SCHENDING VAN WEZENLIJKE VORMVOORSCHRIFTEN

A — De grief betreffende het niet horen van de Italiaanse Regering

Verzoekster verwijt *verweerster*, dat zij alvorens de bestreden maatregel te treffen geen overleg heeft gepleegd met industriële kringen in Italië of althans met de Italiaanse Regering.

Verweerster antwoordt hierop, dat zij een dag na het binnenkomen van het verzoek van de Franse Regering aan de Permanente Vertegenwoordiging van Italië te Brussel een telexbericht heeft gezonden, waarin zij de Italiaanse Regering verzocht, bepaalde inlichtingen te verstrekken. Doch hierop is nimmer geantwoord.

Verzoekster betwist deze feiten niet, doch merkt op:

- het telexbericht gaf in slechts vijf regels een samenvatting van een zeer gecompliceerde materie;
- de daarin gestelde vragen hadden aan anderen dienen te worden gericht, die beter dan verzoekster in staat waren daarop te antwoorden;
- samenwerking vereist een sfeer van vertrouwen; doch de campagne, die in 1962 door de Franse pers tegen de Italiaanse produkten werd gevoerd en die uitliep op de bestreden beschikking, was niet geschikt een dergelijke sfeer in het leven te roepen;
- tussen de verzending van het telexbericht en de mogelijke antwoorddatum lagen de Kerstdagen en de Nieuwjaarsdag;
- de Italiaanse Regering moest het telexbericht doorgeven aan de belanghebbende industrieën in haar land, opdat deze hun standpunt zouden kunnen bepalen; het is begrijpelijk dat zij aarzelden hun medewerking te verlenen, daar zij verontwaardigd waren over de pogingen die in het werk werden gesteld om hun schade te berokkenen.

Verweerster antwoordt hierop, dat het telexbericht was voorafgegaan door telefonisch contact tussen de partijen en dat zij verzoekster op de hoogte had gesteld van het feit, dat de Franse Regering een verzoek had ingediend. Indien deze contacten waren voortgezet, dan had verzoekster ook kennis kunnen nemen van de inhoud van bedoeld verzoek.

B – *Onvoldoende en tegenstrijdige motivering*

a) *Verzoekster* stelt:

De overwegingen waarop de Commissie haar beschikking grondt, waarbij alleen de invoer uit Italië wordt belast, zijn onvoldoende.

Het feit dat gedurende het eerste halfjaar van 1962 136.000 Italiaanse ijskasten in Frankrijk zijn ingevoerd en dat de invoer uit Italië die uit andere landen verre heeft overtroffen levert geen voldoende grond voor de stelling, dat de beweerde verstoring van de Franse economie slechts aan de invoer uit Italië moet worden toegeschreven. Deze verstoring is uitsluitend daaraan te wijten, dat het Franse produkt uit een oogpunt van prijs en kwaliteit geen beslissende voordelen biedt.

Evenmin ter zake dienend is de stelling, dat de Italiaanse groot-handelsprijs lager was dan die van andere importeurs. Verweerster had bovendien behoren na te gaan of er ook een overeenkomstig verschil bestaat tussen de consumentenprijzen, daar de concurrentie eerst op dit terrein een rol speelt; een dergelijk verschil bestaat evenwel niet. Wat het eerstgenoemde verschil betreft, dit vloeit voort uit het feit dat de Italiaanse producenten aan hun verkoopapparaat een ruimere winstmarge toekennen. Verweerster had enerzijds behoren na te gaan, of deze marge niet gerechtvaardigd was in verband met de lasten en risico's die dit verkoopapparaat moest dragen en anderzijds, of de winstmarge die door de Franse producenten werd toegekend billijk was.

In de motivering van de beschikking wordt kennelijk stilzwijgend verondersteld, dat de importeurs uit derde landen aan hun verkoopapparaat niet dezelfde voorwaarden boden als de Italiaanse importeurs; deze overweging had in de beschikking evenwel uitdrukkelijk dienen te worden vermeld.

Verweerster antwoordt het volgende:

De motieven, die haar ertoe hebben gebracht alleen de Italiaanse produkten te belasten, zijn duidelijk in de motivering terug te vinden. De daarin voorkomende gegevens bewijzen, dat alleen de invoer uit Italië zich op spectaculaire wijze heeft ontwikkeld.

De consumentenprijzen zijn geen betrouwbaar uitgangspunt, daar deze dikwijls aanzienlijk afwijken van de prijslijsten, zonder dat het gemiddelde van deze afwijkingen met zekerheid kan worden vastgesteld. Verweerster heeft daarentegen de prijzen vergeleken op grond van vaststaande gegevens, namelijk de prijs franco grens van de Italiaanse produkten en de prijs af fabriek van de Franse produkten, waaruit blijkt dat tussen beide een verschil van 30% bestaat ten opzichte van eerstgenoemde prijzen. Dit verschil is, mede gelet op de geldende invoerrechten, voor de beschikking beslissend geweest.

Verweerster betwist, dat het verkoopapparaat voor Italiaanse produkten zwaardere lasten heeft te dragen (zie uitvoeriger hieronder sub 3 E).

b) *Verzoekster* voert als grief aan, dat in de motivering van de beschikking de Franse produktie, berekend over tien maanden, wordt gesteld tegenover de Franse uitvoer en invoer, berekend over zeven, resp. zes maanden, waardoor een verkeerde indruk wordt gewekt. Terwijl de produktie gedurende al deze maanden min of meer gelijk blijft, worden de in- en uitvoer in aanzienlijke mate door seizoenverschillen beïnvloed.

Verweerster antwoordt hierop, dat de in de motivering opgenomen tabel niet horizontaal, doch vertikaal moet worden gelezen en een vergelijking bevat tussen de cijfers voor 1961 en die voor 1962. Aldus opgevat spreken deze cijfers voor zichzelf.

c) *Verzoekster* meent, dat de opmerking over het beweerde verschil van 30% tussen de prijs van Italiaanse koelkasten franco grens en de groothandelsprijs van Franse koelkasten niet duidelijk is en op onjuiste veronderstellingen berust (zie uitvoeriger hieronder sub 3 E).

De Commissie had behoren te vermelden, welke prijzen gemiddeld in de praktijk door de Italiaanse en Franse producenten en door importeurs uit derde landen werden toegepast, en vervolgens dienen te bepalen of aan elk van de verschillende groothandelaars dezelfde verplichtingen werden opgelegd. In dat geval zou zij tot een verschillende uitkomst zijn gekomen.

Verweerster stelt, dat zij inderdaad de prijs heeft bedoeld, die de groothandelaars hebben te betalen, en dat het verschil nauwkeurig is berekend.

2. DÉTOURNEMENT DE POUVOIR

a) *Verzoekster* stelt, dat de Commissie zich in de bestreden beschikking heeft bediend van artikel 226 van het E.E.G.-Verdrag om een resultaat te bereiken, dat slechts kan worden verkregen door middel van artikel 91.

Volgens *verweerster* berust het betoog van verzoekster op de onjuiste opvatting, dat artikel 226 niet toestaat maatregelen te

treffen die op één van de Lid-Staten in het bijzonder betrekking hebben (vgl. hieronder sub 3 D).

b) *Verzoekster* voert als grief aan, dat de beschikking niet ten doel heeft de Franse producenten te beschermen, doch de Italiaanse concurrenten definitief uit te schakelen.

Dit is het gevolg van het feit, dat niet de Franse producenten – wier produktie niet voldoende is voor de behoeften van het binnenland – doch vooral de importeurs uit derde landen van de litigieuze maatregel profijt trekken.

De bestreden maatregel maakt de invoer van Italiaanse koelkasten in Frankrijk moeilijk, zo niet onmogelijk. De importeurs worden hierdoor te meer getroffen, omdat de moeizame pogingen, die zij in het werk hebben gesteld om op de Franse markt door te dringen, gedeeltelijk met succes zijn bekroond.

Verweerder betwist dat zij het genoemde doel heeft nagestreefd en merkt op, dat de uit Italië geïmporteerde produkten nog steeds concurrerend zijn.

3. SCHENDING VAN HET VERDRAG

A – Het begrip „Sector van het economisch leven”

Verzoekster ontkent, dat de produktie van ijskasten een „sector” vormt in de zin van artikel 226, lid 1. Deze produktie moet worden beschouwd als een onderdeel van de – ruimere – sector produktie van elektrische huishoudelijke apparaten.

Verweerder stelt dat, ook al kan een bepaalde industrie als onderdeel worden beschouwd van een ruimer terrein, de benaming „sector van het economisch leven” daarom toch nog wel van toepassing is. Trouwens, in de Franse koelkastenindustrie waren in 1961 meer dan 11.000 personen werkzaam, terwijl de omzet ongeveer Ffr 500 miljoen bedroeg.

B – *De belasting van motorcompressor-aggregaten*

Verzoekster merkt op, dat op dit gebied de Franse uitvoer naar Italië de Italiaanse uitvoer naar Frankrijk ver te boven ging. Door de bijzondere belasting ook tot deze produkten uit te breiden, heeft verweerster artikel 226 dus kennelijk verkeerd toegepast.

Verweerster antwoordt hierop, dat het om elementaire douanetechnische redenen nodig was, de vrijwaringsmaatregelen ook uit te strekken tot de onderdelen van ijskasten. Anders zou het heel eenvoudig zijn geweest de wet te ontduiken, daar het inbouwen van motorcompressor-aggregaten in ijskasten zonder enige moeite kan geschieden.

Verzoekster is daarentegen van mening, dat met het oprichten van montagewerkplaatsen veel tijd is gemoeid.

C – *De toepassing op het onderhavige geval van het begrip „ernstige moeilijkheden”*

Verzoekster ontkent in het algemeen, dat de Franse ijskastenindustrie zich in „ernstige” moeilijkheden bevond in de zin van artikel 226. Is de Franse produktie gedaald ten opzichte van 1961, dan is dat slechts een onvermijdelijk gevolg van de vrijmaking van het ruilverkeer. Toepassing van artikel 226 op gevallen van zo weinig belang betekent „de ontkenning van de gemeenschappelijke markt”.

Het artikel verlangt voorts, dat de moeilijkheden „aanhouden” en dat de bedreigde sector met behulp van de vrijwaringsmaatregelen kan worden „aangepast” aan de gemeenschappelijke markt. Deze voorwaarden zijn in casu niet vervuld. De Franse producenten hebben in 1962 praktisch hun gehele produktie kunnen afzetten. Wat de vijf fabrieken betreft, die volgens de bestreden beschikking hun produktie moesten staken, hun heropening kon niet worden bewerkstelligd door een enkele vrijwaringsmaatregel, die tot zes maanden beperkt bleef. Overigens is algemeen bekend, dat het hier eenvoudig wederaanpassingsmaatregelen betrof.

Verzoekster stelt meer in het bijzonder, aan de hand van cijfers:

a) De Franse produktie is niet voldoende om de interne vraag te dekken. In 1962 is zij ongeveer 265.000 koelkasten bij deze vraag ten achter gebleven.

Wat de 190.000 ijskasten betreft die volgens de bestreden beschikking aan het einde van 1962 nog niet waren verkocht, heeft men zeer waarschijnlijk te maken met produktieoverschotten van de jaren voorafgaande aan 1961, dus met verouderde modellen. Immers, in 1961 is de produktie praktisch gedekt door de binnenlandse markt en door de export.

b) Verzoekster maakt een vergelijking tussen produktie, export, import en verbruik in Frankrijk in het jaar 1962 en stelt dan, dat van de Franse produktie in dat jaar slechts ten hoogste 8.000 koelkasten niet konden worden verkocht.

Opmerking verdient evenwel, dat verzoekster ter zitting bepaalde cijfers heeft erkend, die enigszins verschillen van de getallen waarop haar berekening was gebaseerd.

c) Op 10 januari, dus een week voordat de beschikking afkwam, werd in de Franse pers aangekondigd, dat de Franse producenten hadden besloten de prijzen met 10 tot 25% te verlagen; de Franse produkten waren dus toch concurrerend.

Verweerder is van mening, dat de in de motivering van de beschikking vermelde gegevens, namelijk:

- daling van de Franse produktie van 835.000 tot 701.600 ijskasten (eerste tien maanden van 1961, resp. 1962);
- voorraden van 193.000 koelkasten per 31 december 1962 (tegen 145.000 per 31 december 1961);
- daling van de Franse uitvoer van 125.000 tot 96.500 (eerste zeven maanden van 1961, resp. 1962);
- stijging van de Italiaanse invoer van 22.000 tot 136.000, van de invoer uit andere landen van 19.000 tot 60.000 (eerste zes maanden van 1961, resp. 1962);

- ontwikkeling van de toestand in deze zin niettegenstaande de toeneming van het verbruik in 1962;
- stopzetten van de fabricage bij vijf van de vijftien producenten, die 95% van de totale produktie vertegenwoordigen;
- achteruitgang van de personeelssterkte bij deze vijftien producenten en bij twee andere ondernemingen die halffabrikaten vervaardigen, van 10.590 (1961) tot 7.370 (1962);

alsmede de totale cijfers over 1962, die later bekend zijn geworden, geen twijfel laten aan het „ernstige” karakter van de toestand.

Wanneer verzoekster enerzijds opmerkt dat er geen sprake is van storingen op de Franse markt, doch anderzijds dat de vijf gesloten fabrieken niet zijn te redden, dan spreekt zij zichzelf tegen.

Verweerster ontkent niet, dat de Franse industrie zich aan de ontwikkeling zal kunnen aanpassen; de beschikking is juist gegeven om haar daartoe in staat te stellen.

Het gaat er niet om, dat de Franse produktie in staat is de nationale behoeften te dekken. Beslissend is slechts, dat de invoer een ernstige bedreiging vormde voor de Franse produktie.

Wat de prijsverlaging betreft: deze had slechts betrekking op ijskasten van 100 en 280 liter, dat wil zeggen op de grootste en de kleinste, doch niet op de middelgrote modellen, die de overgrote meerderheid van de produktie uitmaken. Deze maatregel mag dus niet worden opgevat als een bewijs van sanering, doch als een laatste reddingspoging.

Ten aanzien van dit laatste stelt *verzoekster*, dat de prijsdaling betrekking had op alle modellen.

D – *Discriminatie tussen Italiaanse produkten en produkten uit andere landen*

Verzoekster merkt in het algemeen op, dat volgens de stellingen van verweerster zelf de invoer uit andere landen eveneens aanzienlijk was toegenomen, zodat de moeilijkheden in casu niet uitsluitend aan de invoer uit Italië kunnen worden geweten.

a) Ten aanzien van de andere Lid-Staten verbiedt artikel 7 „elke discriminatie op grond van nationaliteit”. Verweerster had dus de bijzondere belasting eveneens dienen toe te passen op de invoer uit deze landen, voor zover zij niet zelf de bescherming van artikel 226 konden inroepen, hetgeen in casu niet het geval is.

b) Ten aanzien van derde landen vloeit het beginsel van de preferentie voor gemeenschapsprodukten voort uit de aard van de Gemeenschap, die een douane-unie is. Waar de afwijking van dit beginsel in de beschikking wordt gemotiveerd met de stelling, dat de invoerrechten voor de betrokken produkten „in het kader van de G.A.T.T. zijn geconsolideerd op het niveau van het gemeenschappelijk douanetarief”, wordt hierdoor bevestigd, dat het invoerrecht voor Italiaanse ijskasten in de beschikking wordt opgetrokken tot boven het niveau van het gemeenschappelijk douanetarief, zodat de uit derde landen afkomstige goederen worden bevoordeeld.

Verweerster antwoordt hierop:

a) Het discriminatieverbod geldt volgens artikel 7 „onverminderd de bijzondere bepalingen” van het Verdrag. Tot deze bijzondere bepalingen behoort artikel 226, dat uitzonderingen op het Verdrag, dus op alle regels van het Verdrag, toelaat.

Voorts draagt artikel 226 de Commissie op, afwijkingen van het Verdrag alleen toe te staan „voor zover en voor zo lang deze strikt noodzakelijk zijn” en bij voorkeur die maatregelen te kiezen, „die de werking van de gemeenschappelijke markt het minst verstoren”. Wordt vastgesteld, dat de oorzaak van de moeilijkheden uitsluitend is gelegen in de invoer uit een van de Lid-Staten, dan komt de Commissie met deze beginselen in strijd, indien zij de vrijwaringsmaatregelen ook buiten deze invoer toepast. Doch in dat geval schendt zij tevens het discriminatieverbod, dat niet alleen op formele, doch ook op materiële criteria berust. Zo kan er ook sprake zijn van discriminatie, indien verschillende gevallen gelijk worden behandeld.

Verweerster heeft zich in casu aan deze regels gehouden. De Italiaanse ijskasten waren de enige, waarvan de gemiddelde prijs

franco Franse grens aanmerkelijk lager lag dan de gemiddelde prijs af fabriek van de Franse ijskasten. Voordat de bestreden beschikking afkwam, bedroeg de Italiaanse prijs Ffr 2,245 (inclusief invoerrecht 2,413) per liter, de Franse prijs 2,946. (Ter vergelijking: Duitse ijskasten 2,816, Belgische en Luxemburgse 3,042, alles met inbegrip van invoerrechten.)

De Italiaanse ijskasten zijn nog steeds concurrerend, daar de prijs franco Franse grens thans Ffr 2,682 bedraagt, dus nog steeds lager is dan de prijs van de Duitse en Belgisch-Luxemburgse ijskasten.

b) De overwegingen sub a) gelden ook voor het niet-belasten van produkten uit derde landen.

De invoer uit deze landen is van betrekkelijk geringe omvang en vertoont niet de neiging zich uit te breiden. De gemiddelde prijs franco Franse grens per liter is nog steeds aanzienlijk hoger dan de Italiaanse prijs, verhoogd met de belasting (Engeland: Ffr 2,996; U.S.A.: Ffr 4,585; Zwitserland: Ffr 3,019).

Wanneer verweerster geen gebruik heeft gemaakt van het haar in artikel 111, sub 2, van het E.E.G.-Verdrag toegekende recht, de Raad aanbevelingen te doen tot het voeren van onderhandelingen teneinde het gemeenschappelijk douanetarief te wijzigen, dan was het oogmerk hiervan eveneens, dat de vrijwaringsmaatregelen tot het noodzakelijke minimum beperkt zouden blijven. Overigens had volgens artikel XXVIII van de G.A.T.T. de intrekking of de eenzijdige wijziging van een geconsolideerd tarief analoge maatregelen van de zijde van derde landen kunnen uitlokken, zodat aan de gemeenschappelijke markt schade zou zijn berokkend.

E – Onjuiste berekening van het verschil tussen Franse en Italiaanse prijzen

Verzoekster verzet zich tegen de stelling van verweerster, dat het verschil tussen de Franse en Italiaanse prijs „30% van de Italiaanse prijs” bedraagt, verminderd met het invoerrecht van 7,5%. In plaats van zich te houden aan de prijzen in hun geheel, zou de

Commissie zich er toe hebben beperkt, enkele van de elementen, waaruit de prijzen zijn samengesteld, met elkaar te vergelijken.

Het schijnt dat de Commissie de kortingen, die de Franse producenten aan de kleinhandelaars toekennen (20%), heeft verward met die, welke zij aan de groothandelaars toekennen (30 tot 35%). Vergelijkt men dit laatste bedrag met de winstmarge, die de Italiaanse producenten aan hun concessiehouders-importeurs in Frankrijk toekennen – gemiddeld 40%, in sommige gevallen 50% – dan blijkt dat het werkelijke verschil aanzienlijk lager ligt dan het door weerster genoemde cijfer.

In de praktijk was het verschil evenwel nog geringer. De verkoper van Italiaanse ijskasten draagt de kosten van reclame en van aan de kopers verleende „service”; de Franse kleinhandelaar neemt geen van deze verplichtingen op zich en de Franse groothandelaar is uitsluitend belast met het lopende onderhoud, exclusief reparaties. Deze kosten zijn zeer hoog, zowel in absolute getallen als ten opzichte van de omzet, omdat

- het veroveren van een nieuwe markt grotere inspanning vergt op het gebied van de reclame;
- de kosten worden verdeeld over een veel beperkter aantal verkooptransacties;
- de importeurs zich alleen bezighouden met de invoer van ijskasten, niet ook met die van andere huishoudelijke elektrische apparaten.

De last, die aldus op de wederverkopers rust, moet worden gesteld op ten minste 12% van de omzet; dit blijkt overigens ook uit de balans van twee grote importeurs, bij wie verzoekster inlichtingen heeft ingewonnen.

Per slot van rekening geniet de importeur slechts een winst van maximaal 5 tot 10%, welke trouwens gerechtvaardigd is in verband met de grotere risico's die met het opstellen van een nieuwe markt en met de beperking tot één enkel artikel zijn verbonden.

Verweerster houdt vol, dat het verschil nauwkeurig is berekend op grond van betrouwbare gegevens: de gemiddelde prijs per liter van de Franse ijskasten bedroeg Ffr 2,946, de prijs franco grens van de Italiaanse produkten 2,413.

Verweerster ontkent, dat de importeurs hogere lasten hebben te dragen. Wat de genoemde balansen betreft: het getal 12% omvat ook volgens het zeggen van verzoekster een grote post, getiteld „buitengewone kosten”, welke post geen verband schijnt te houden met de vraagstukken, die in casu aan de orde zijn, en vooral fiscaal van belang is.

IV – Procedure

Overwegende dat de procedure het normale verloop heeft gevolgd;

dat verzoekster heeft afgezien van repliek;

dat het Hof, gezien het rapport van de Rechter-Rapporteur, heeft beslist dat geen instructiemaatregelen nodig waren; dat het Hof partijen evenwel een reeks vragen heeft gesteld, waarop deze bij de mondelinge behandeling hebben geantwoord;

dat de mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 16 mei 1963;

dat partijen ter zitting een reeks statische gegevens hebben overlegd; dat *verweerster* voorts de tekst heeft overgelegd van het verzoek van de Franse Regering, naar aanleiding waarvan de bestreden beschikking is gegeven, en van een memorandum van dezelfde Regering van juli 1962, waarin een uiteenzetting wordt gegeven omtrent de toestand van de Franse ijskastenindustrie;

dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 28 mei 1963 heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT**I – Ten aanzien van het middel schending van wezenlijke vormvoorschriften****1. DE GRIEF BETREFFENDE HET NIET HOREN VAN DE ITALIAANSE REGERING**

Overwegende dat verzoekster stelt, dat zij door de Commissie had moeten worden gehoord voordat de beschikking werd gegeven;

dat in casu niet behoeft te worden onderzocht, in hoeverre een dergelijke raadpleging vooraf geboden was;

dat als onbetwist vaststaat, dat verweerster de Permanente Vertegenwoordiging van verzoekster te Brussel telefonisch op de hoogte heeft gesteld van het verzoek van de Franse Regering en haar met betrekking tot dit verzoek schriftelijk verschillende vragen heeft gesteld, waarop niet is geantwoord;

dat, nu verzoekster een maand lang niets van zich heeft laten vernemen, verweerster niet het verwijt treft, dat zij de bestreden beschikking heeft gegeven zonder verzoekster te hebben gehoord;

Overwegende dat deze grief derhalve dient te worden verworpen;

2. DE GRIEF BETREFFENDE ONVOLDOENDE MOTIVERING

Overwegende dat verzoekster een aantal grieven heeft aangevoerd ten bewijze dat de motivering van de bestreden beschikking niet voldoet aan de vereisten van artikel 190 van het Verdrag;

Overwegende dat de beschikking naar haar mening onvoldoende met redenen is omkleed, omdat de oorzaak van de onderhavige moeilijkheden uitsluitend wordt toegeschreven aan de import uit Italië;

dat de Commissie in de beschikking zich er evenwel niet toe heeft beperkt de omvang van de invoer uit verschillende landen vast te stellen, doch bovendien een vergelijking heeft opgesteld tussen de prijzen van de Italiaanse produkten en de – volgens haar aanmerkelijk hogere – prijzen van de Franse en de uit andere landen ingevoerde produkten;

Overwegende dat verzoekster ten onrechte stelt, dat de beschikking eveneens het verschil tussen de consumentenprijzen had behoren te vermelden; dat het immers, in verband met de kortingen die worden toegekend, in dat stadium onmogelijk is over vaststaande gegevens te beschikken en dat de „moeilijkheden” van artikel 226 moeten worden beoordeeld in het stadium van de produktie, hetgeen inhoudt dat dient te worden uitgegaan van de prijzen die de producenten aan de groothandelaars in rekening brengen;

dat evenmin behoefde te worden onderzocht, of de winstmarge die de Franse producenten aan de groothandelaars toekenden al dan niet billijk was, daar het erom ging het prijsverschil te beoordelen tussen het Franse produkt en het Italiaanse produkt bij aankomst op Frans grondgebied, dat wil zeggen op het tijdstip waarop beide produkten zich op dezelfde markt en in hetzelfde handelsstadium bevonden;

Overwegende dat volgens verzoekster in de motivering aandacht had dienen te worden besteed aan de vraag, of de Italiaanse producenten niet terecht, in verband met de zwaardere lasten die op hun verkoopapparaat in Frankrijk rustten, daaraan een ruimere marge toekenden;

dat evenwel, waar het verschil tussen de prijs franco grens van de Italiaanse produkten en de prijs af fabriek van de Franse produkten in de considerans van de beschikking op 30% wordt gesteld, hieruit duidelijk volgt, dat verweerster geen andere omstandigheden aanwezig achtte, waardoor het voordeel in de concurrentiestrijd, dat in dit percentage was uitgedrukt, in feite werd verkleind;

Overwegende dat verzoekster als grief aanvoert, dat verweerster niet heeft nagegaan of de producenten in de andere exportlanden

hun verkoopapparaat in Frankrijk niet soortgelijke voordelen toekenden als die, welke de importeurs van Italiaanse produkten genoten;

dat, wanneer in de motivering wordt gesteld dat de Italiaanse prijzen niet konden worden vergeleken met die van de andere ingevoerde produkten, hiermede kennelijk wordt bedoeld dat de importeurs van Italiaanse produkten goedkoper konden inkopen dan de andere importeurs;

dat bijgevolg deze door verzoekster gewenste vermelding overbodig was;

Overwegende dat verzoekster ten onrechte stelt, dat in de beschikking een vergelijking wordt gemaakt tussen enerzijds de Franse produktie, berekend over een periode van tien maanden, en anderzijds de Franse uitvoer en invoer, berekend over perioden van respectievelijk zeven en zes maanden; dat toch de gegevens, die met elkaar worden vergeleken in de tabel welke in de beschikking is opgenomen, betrekking hebben op met elkaar overeenstemmende tijdvakken;

Overwegende dat verzoekster ten slotte nog aanvoert, dat de overweging van de beschikking, waarin wordt gesproken over het verschil tussen de Franse en Italiaanse prijzen, niet duidelijk is en op onjuiste feiten berust;

dat de bedoelde overweging uit het oogpunt van motivering niet onduidelijk is, aangezien daaruit nauwkeurig kan worden afgeleid, welke gegevens verweester beslissend acht;

Overwegende dat uit het voorgaande voortvloeit, dat de grief betreffende onvoldoende motivering behoort te worden verworpen;

II – Ten aanzien van het middel *détournement de pouvoir*

Overwegende dat verzoekster de Commissie verwijt, dat zij de aan artikel 226 ontleende bevoegdheden heeft gebruikt om een resultaat te verkrijgen, dat onder het bereik valt van de anti-dumping bepalingen van artikel 91:

dat evenwel niets in de bestreden beschikking, noch in de houding van verweerster erop wijst, dat deze beschikking een gecamoufleerde anti-dumping maatregel is; dat verweerster nimmer een beroep op dumping heeft gedaan;

dat de heffing van de bestreden belasting aan een vaste, in verschillende tijdvakken ingedeelde termijn is gekoppeld, hetgeen onverenigbaar is met een anti-dumping maatregel, welke zou moeten worden genomen voor de normaliter overigens niet voorzienbare duur van de praktijken waartegen wordt opgetreden;

dat dit middel derhalve behoort te worden verworpen;

III – Ten aanzien van het middel schending van het Verdrag

1. HET BEGRIP „SECTOR VAN HET ECONOMISCH LEVEN”

Overwegende dat verzoekster betwist, dat de Franse koelkasten-industrie een „sector van het economisch leven” is in de zin van artikel 226;

dat de produktie van een bepaald goed een dergelijke „sector” kan vormen, wanneer dit goed zich volgens algemeen erkende maatstaven duidelijk onderscheidt van andere, daarmee verwante produkten;

dat deze voorwaarden in casu zijn vervuld;

2. DE BELASTING VAN MOTORCOMPRESSOR-AGGREGATEN

Overwegende dat niet is betwist, dat op het gebied van motor-compressor-aggregaten niet de moeilijkheden bestonden, die verweerster in de sector complete ijskasten heeft vastgesteld;

dat verweerster zich evenwel heeft beroepen op de noodzaak, ontduiking te vermijden en heeft opgemerkt, dat motorcompressor-aggregaten zeer gemakkelijk in ijskasten kunnen worden ingebouwd;

dat verzoekster zelf in ander verband heeft gesteld, dat de importeurs van Italiaanse produkten in Frankrijk zich moeten belasten met de reparatie van de verkochte ijskasten;

dat deze importeurs dus naar alle waarschijnlijkheid voldoende zijn uitgerust om ook motorcompressor-aggregaten te kunnen monteren, zonder dat zij daartoe nieuwe industriële installaties behoeven aan te leggen;

dat verzoekster derhalve niet heeft bewezen, dat dit streven om ontduiking te beletten ongegrond was;

dat deze grief mitsdien dient te worden verworpen;

3. *DE TOEPASSING VAN HET BEGRIP „ERNSTIGE EN MOGELIJK AANHOUDENDE MOEILIJKHEDEN”*

Overwegende dat volgens het eerste lid van artikel 226 van het Verdrag machtiging kan worden verleend voor het nemen van vrijwaringsmaatregelen, indien zich in een sector van het economisch leven ernstige en mogelijk aanhoudende moeilijkheden voordoen;

a) Overwegende dat de door verweerster aangevoerde en door verzoekster niet bestreden cijfers betreffende de daling van de Franse produktie in 1962 ten opzichte van 1961 en de gelijktijdige stijging van de invoer in Frankrijk op zichzelf de conclusie rechtvaardigen, dat dergelijke moeilijkheden bestaan;

dat evenwel dient te worden onderzocht of de door verzoekster aangevoerde argumenten dit vermoeden kunnen ontzenuwen;

b) Overwegende dat verzoekster stelt, dat in 1962 de Franse produktie 265.000 koelkasten bij de vraag van de binnenlandse markt ten achter is gebleven;

dat deze stelling niet ter zake dienend is;

dat toch deze omstandigheid niet noodzakelijkerwijs veronderstelt dat de produktiecapaciteit onvoldoende is, doch evenzeer daar-

aan kan worden toegeschreven, dat de Franse produktie is gedaald tengevolge van de invoer;

c) Overwegende dat verzoekster voorts tracht aan te tonen, dat aan het eind van het jaar 1962 van de Franse produktie in dat jaar nog ten hoogste ongeveer 8.000 koelkasten niet waren verkocht;

dat, indien de berekeningsmethode van verzoekster wordt gevolgd, doch haar oorspronkelijke getallen worden vervangen door die waarvan beide partijen, behoudens geringe afwijkingen, bij de mondelinge behandeling zijn uitgegaan, dit leidt tot een aantal, dat is gelegen tussen 48.000 en 57.000;

dat niet alleen rekennig dient te worden gehouden met de in 1962 bestaande toestand, doch vooral met de ontwikkeling sedert de vrijmaking van het ruilverkeer;

dat in dit verband de aanzienlijke omvang van de respectievelijk eind 1961 en eind 1962 bij de producenten aanwezige voorraden (145.000 en 193.000), alsmede het verschil tussen deze beide aantallen van grote betekenis is;

dat verzoekster stelt, dat de nog aanwezige koelkasten verouderd waren;

dat een verkoopcrisis zich evenwel ook daarin kan uiten, dat de producent er niet in slaagt de produktie van de voorgaande jaren af te zetten;

dat ten slotte aan de stelling van verzoekster de gedachte ten grondslag ligt, dat de Franse produkten die in 1962 werden verkocht uitsluitend afkomstig waren van de produktie in datzelfde jaar, hetgeen niet is bewezen;

d) Overwegende dat partijen ten slotte van mening verschillen over de vraag of de prijsverlaging, die kort voor de bestreden beschikking door de Franse producenten werd afgekondigd, betrekking

had op het geheel of het grootste deel van de produktie, zoals verzoekster meent, of slechts op een klein gedeelte ervan;

dat de stelling van verzoekster, aangenomen dat deze juist is, wijst op het bestaan van „ernstige moeilijkheden”, daar gevoeglijk kan worden aangenomen, dat indien de producenten vrijwillig het besluit nemen tot een aanzienlijke prijsverlaging, dit een teken kan zijn van een scherpe concurrentie;

dat artikel 226, hetwelk bestemd is de aanpassing van de betrokken sector aan de gemeenschappelijke markt mogelijk te maken, er overigens van uit gaat, dat de betrokkenen in staat zijn de maatregelen van de Commissie door eigen initiatieven te ondersteunen;

dat, indien dergelijke initiatieven worden genomen, het bestaan van „ernstige moeilijkheden” daarom nog niet is uitgesloten;

c) Overwegende dat derhalve niet is bewezen, dat verweerster het begrip „ernstige moeilijkheden” verkeerd heeft toegepast;

dat het Hof mitsdien deze grief moet verwerpen;

4. *DISCRIMINATIE*

a) Overwegende dat verzoekster als grief aanvoert, dat het discriminatieverbod is geschonden doordat de Franse Regering ten onrechte werd gemachtigd alleen op de Italiaanse produkten een bijzondere belasting te heffen, doch niet op dezelfde produkten die afkomstig zijn uit de andere landen van de Gemeenschap of uit derde landen;

Overwegende dat de verschillende behandeling van niet vergelijkbare gevallen niet zonder meer wijst op discriminatie;

dat daarom in gevallen, die formeel de schijn van discriminatie wekken, materieel nog geen sprake behoeft te zijn van discriminatie;

dat sprake zou zijn geweest van discriminatie in materiële zin, indien hetzij vergelijkbare gevallen op verschillende wijze, hetzij verschillende gevallen op gelijke wijze waren behandeld;

b) Overwegende voorts dat de Commissie gehouden is de te nemen maatregelen tot het „strikt noodzakelijke” te beperken, zodat zij het recht heeft, slechts die factoren in aanmerking te nemen, welke de oorzaak van de moeilijkheden vormen;

dat zij voorts verplicht is, „bij voorrang . . . die maatregelen” te kiezen „die de werking van de gemeenschappelijke markt het minst verstoren”; dat zij in dit verband in geval van twijfel ervan uit moet gaan, dat aan de gemeenschappelijke markt minder afbreuk wordt gedaan, indien slechts ten opzichte van de verhouding tussen twee der Lid-Statens van de regels van het Verdrag wordt afgeweken;

dat overigens de hierboven verworpen stelling juist tot het ontstaan van discriminaties zou kunnen bijdragen, daar evenzeer van discriminatie sprake kan zijn, wanneer ongelijke gevallen op gelijke wijze worden behandeld;

dat ten slotte de Commissie gerechtigd is, wanneer zij een machtiging verleent tot het nemen van vrijwaringsmaatregelen, niet te onderscheiden naar de ondernemingen van de gemeenschappelijke markt doch naar de verschillende landen, wanneer een zodanig onderscheid op zakelijke gronden geboden is;

dat dit laatste het geval is, wanneer in een bepaald land een prijsniveau bestaat, dat zich duidelijk onderscheidt van het prijsniveau in de andere landen;

c) Overwegende dat bijgevolg de vraag dient te worden beantwoord of de bedoelde moeilijkheden van dien aard zijn, dat de vrijwaringsmaatregelen terecht tot de invoer uit Italië zijn beperkt;

Overwegende dat verweerster de „aanzienlijke stijging van de invoer uit de Italiaanse Republiek” als oorzaak van de in Frankrijk bestaande moeilijkheden heeft beschouwd en bijgevolg de vrijwaringsmaatregel tot de Italiaanse produkten heeft beperkt;

dat de Commissie zich ter rechtvaardiging van haar oordeel en de keus van deze maatregel voornamelijk heeft gebaseerd op de stelling, dat enerzijds de invoer uit derde landen „niet op abnormale

wijze is toegenomen” en dus „geen gevaar oplevert voor de reorganisatie van de betrokken Franse sector”, en anderzijds de prijs van de uit de andere Lid-Staten ingevoerde produkten „niet aanmerkelijk verschilt van de prijs van soortgelijke Franse produkten en dat de toeneming van de invoer weliswaar aanzienlijk is, doch niet als abnormaal wordt beschouwd”;

dat uit de gegevens die aan het Hof ter kennis zijn gebracht niet voortvloeit, dat dit oordeel van de Commissie kennelijk onjuist is;

dat niet is betwist dat de invoer uit derde landen van geringe omvang is;

dat niet is aangetoond, dat de Commissie zich heeft vergist in haar stelling, dat de prijs van de uit andere Lid-Staten afkomstige produkten niet aanmerkelijk verschilde van de prijs van soortgelijke Franse produkten;

dat zij dus van mening kon zijn, dat de sterke toename van de invoer uit Italië in vergelijking met de – door haar niet als abnormaal beschouwde – omvang van de invoer uit andere Lid-Staten de bijzondere maatregel rechtvaardigde, die in de beschikking is neergelegd;

d) Overwegende dat uit de voorgaande overwegingen volgt, dat op grond van de zesde tot elfde overweging van de bestreden beschikking alleen de Italiaanse produkten mochten worden belast;

dat mitsdien de grief van discriminatie moet worden verworpen;

5. *DE GRIEF BETREFFENDE ONJUISTE BEREKENING VAN HET PRIJSVERSCHIL*

Overwegende dat volgens de beschikking het verschil „tussen de gemiddelde prijs franco grens per liter inhoud van de Italiaanse koelkasten en de gemiddelde prijs per liter inhoud van soortgelijke Franse toestellen in het stadium van de groothandel”, dat wil zeggen de prijs af fabriek – zoals in de loop van het geding door verweer-

ster is verklaard — „30% van de Italiaanse prijs franco Franse grens bedroeg, terwijl de bestaande douanebescherming slechts op 7,5% ligt”;

dat verzoekster van mening is, dat de Commissie eveneens rekening had behoren te houden met andere factoren, waardoor dit verschil aanzienlijk zou zijn verkleind;

a) Overwegende dat de gegevens van verweerster betreffende de Franse prijs af fabriek (Ffr 2,946 per liter) en de Italiaanse prijs franco grens (Ffr 2,245 per liter), waaruit zelfs een rekenkundig verschil voortvloeit van 31,2%, door verzoekster niet worden betwist;

dat verzoekster er dus mede volstaat, tegenover de berekeningswijze van verweerster een andere berekeningswijze te plaatsen, die is gebaseerd op de kortingen welke plegen te worden toegekend;

dat evenwel niet is aangetoond, dat deze berekeningswijze zekerder en meer aan het onderhavige geval aangepast is dan die van de Commissie;

dat toch verweerster er geen verwijt van kan worden gemaakt, dat zij zich bij de berekening van de prijzen aan de belangrijkste en zekerste factoren heeft gehouden;

dat voorts verzoekster niet heeft uitgelegd of verklaard, op welke wijze het onbetwiste prijsverschil tussen de Franse produkten op het tijdstip waarop deze de fabriek verlaten en de Italiaanse produkten op het tijdstip waarop deze op Frans grondgebied aankomen wordt verkleind tengevolge van het verlenen van kortingen; dat zij trouwens niet heeft vermeld, op welke grondslag zij deze kortingen heeft berekend;

b) Overwegende dat verzoekster, teneinde aan te tonen dat het verkoopapparaat voor Italiaanse produkten bijzondere lasten heeft te dragen, er zich toe heeft bepaald enkele cijfers te noemen, die zijn ontleend aan de balansen van twee importeurs;

dat aan deze getallen evenwel geen bewijskracht kan worden toegekend;

dat zij in de eerste plaats zijn berekend in verhouding tot de omzet van de betrokken importeurs en dus op een grondslag die bezwaarlijk kan worden vergeleken met de prijs welke in rekening wordt gebracht aan de groothandelaars, waarop het in casu uitsluitend aankomt;

dat voorts de vraag blijft bestaan, of de balansen van de verkopers der Franse produkten niet soortgelijke posten bevatten;

dat ten slotte een aanzienlijk deel van de aangevoerde balansposten wordt gevormd door „buitengewone handelskosten”, welke formulering te algemeen is om er enige conclusie aan te kunnen verbinden;

Overwegende dat mitsdien ook deze grief moet worden verworpen;

IV – Kosten

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat in casu alle door verzoekster voorgedragen middelen zijn verworpen;

dat zij derhalve in de kosten dient te worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 173, 190 en 226 van het E.E.G.-Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.E.G.;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof, in het bijzonder artikel 69, paragraaf 2;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verwerpt het beroep;

Veroordeelt verzoekster in de kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventien juli negentienhonderddrieënzestig.

DONNER	DELVAUX	LECOURT	
HAMMES	ROSSI	TRABUCCHI	STRAUSS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien juli negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier,

A. VAN HOUTTE

De President,

A. M. DONNER